

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Michala Bobka a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **L. B.**, zastoupen Mgr. Michalem Chuchútem, advokátem se sídlem náměstí Junkových 2772/1, Praha, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské nám. 2/2, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 9. 2022, č. j. 6 A 102/2020 - 26,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce podal dne 3. 6. 2020 žádost o poskytnutí informace u Úřadu městské části Praha 11 (dále též „povinný subjekt“). Žádal o poskytnutí trestního oznámení sepsaného AK Gřivna a Šmerda na základě usnesení Rady č. 0309/11/R/2020, společně s fakturou, položkovým rozpisem poskytnutých služeb nebo jiným dokumentem, ve kterém je uvedeno, z jakých činností se skládá výsledná částka 43.560 Kč. Povinný subjekt poskytl žalobci objednávku na vyhotovení trestního oznámení a fakturu obsahující položkový rozpis prací. Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 9. 6. 2020, MCP11/20/029802/OKS/Pit (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) nicméně povinný subjekt podle § 11 odst. 4 písm. a) ve spojení s § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím,

ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“), žádost o poskytnutí informace částečně odmítl v rozsahu poskytnutí zpracovaného trestního oznámení.

[2] Rozhodnutím ze dne 16. 7. 2020, č. j. MHMP 1101311/2020 (dále jen „napadené rozhodnutí“), žalovaný zamítl odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný s odůvodněním prvostupňového rozhodnutí ztotožnil.

[3] V řízení před Městským soudem v Praze (dále jen „městský soud“) se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného. Uvedl, že cílem jeho snahy získat samotné trestní oznámení bylo ověřit transparentnost a hospodárnost zakázky, stejně jako to, *„zda městská část nechala z veřejných prostředků zpracovat trestní oznámení na opozici.“*

[4] Městský soud rozsudkem ze dne 20. 9. 2022, č. j. 6 A 102/2020 - 26 (dále jen „napadený rozsudek“), žalobu jako nedůvodnou zamítl. Nepřisvědčil ani jedné ze dvou hlavních námitek žalobce. Podle městského soudu správní orgány řádně posoudily i odůvodnily odmítnutí žádosti o informace v rozsahu samotného trestního oznámení. Trestní řízení je v zásadě neveřejné. Toto východisko je nutné vztáhnout i na podání v trestním řízení. Odepření poskytnutí trestního oznámení bylo namístě i s ohledem na skutečnost, že podané trestní oznámení obsahovalo informace a důkazy, které mohou nasvědčovat tomu, že byl spáchán trestný čin, navíc za situace, kdy osoba pachatele není známa. Existovalo tak riziko možného zmaření trestního stíhání. Věc se stále nacházela ve fázi prověřování, a proto byl popsán postup správních orgánů korektní. Obezřetný postup byl podle městského soudu namístě i proto, že informace poskytnuté na žádost musí být následně zveřejněny způsobem umožňujícím dálkový přístup (viz § 5 odst. 3 InfZ).

[5] Městský soud nepřisvědčil ani námitce žalobce, že správní orgány měly poskytnout trestní oznámení po anonymizaci informací, které byly způsobily ohrozit či zmařit předmět a účel trestního řízení. Žalobce požadoval poskytnutí trestního oznámení jako celku. Správní orgány vyhodnotily, že by bylo nutné anonymizovat celé trestní oznámení, ze kterého by zůstala zřejmá pouze osoba jeho podatele, zpracovatele a datum podání, příp. místo podání. Poskytnutí takového trestního oznámení se městskému soudu nejevilo jako účelné. Městský soud tak uzavřel, že neposkytnutím trestního oznámení ze strany správních orgánů nedošlo k vybočení z rámce zákonného omezení daného § 11 odst. 4 písm. a) InfZ.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud (dále též jen „NSS“) napadený rozsudek zrušil, stejně jako prvostupňové rozhodnutí a žalobou napadené rozhodnutí. Dále navrhuje, aby NSS Úřadu městské části Praha 11 nařídil poskytnout požadované informace.

[7] Stěžovatel předně osvětluje kontext a důvody své žádosti o informace. Kromě rekapitulace obecných podmínek omezení práva na informace dle čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod a čl. 10 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně základních práv a svobod stěžovatel zmiňuje i nález Ústavního soudu ze dne 30. 3. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 2/10, ve kterém ÚS rozhodl, že neposkytování nepravomocných rozsudků

pokračování

soudů nesplňuje podmínku nezbytnosti omezení základního práva a svobody v demokratické společnosti.

[8] Samotná kasační stížnost stěžovatele poté spočívá na třech kasačních námitkách. Za prvé, podle stěžovatele správní orgány v rozporu s § 12 InfZ a § 3 správního řádu v návaznosti na jeho žádost o informace neověřily, jak orgány činné v trestním řízení s trestním oznámením naložily. Takové ověření by správním orgánům umožnilo zjistit, zda žádaná informace v době podání žádosti souvisela s probíhajícím trestním řízením (resp. s přípravnou fází trestního řízení ve stádiu prověřování), a zda tak byl dán důvod pro její odepření podle § 11 odst. 4 písm. a) InfZ.

[9] Za druhé, s odkazem na rozsudek NSS ze dne 1. 12. 2010, č. j. 1 As 44/2010 - 103, stěžovatel uvádí, že při odepření informace související s trestním řízením podle § 11 odst. 4 písm. a) InfZ musí povinný subjekt v každém konkrétním případě zvážit, zda by poskytnutí žádané informace mohlo ohrozit či zmařit předmět a účel trestního řízení. Odepřít pak může jen takové informace, které tento potenciál mají. Správní orgány ve svých rozhodnutích řádně neodůvodnily, jak přesně by poskytnutí trestního oznámení mohlo ohrozit či zmařit předmět a účel trestního řízení. Konkrétní důvody související s informacemi obsaženými v trestním oznámení řádně neosvětlil ani městský soud. Stěžovatel v kasační stížnosti detailně komentuje obsah samotného trestního oznámení a snaží se demonstrovat, že trestní oznámení neobsahovalo informace způsobilé ohrozit či zmařit předmět a účel trestního řízení.

[10] Za třetí, stěžovatel namítl, že pokud by snad trestní oznámení obsahovalo informace způsobilé ohrozit či zmařit předmět a účel trestního řízení, správní orgány měly takové informace v souladu s § 12 InfZ anonymizovat a takto upravené trestní oznámení poskytnout. I kdyby se správní orgány rozhodly anonymizovat naprostou většinu informací v trestním oznámení, i takto upravené trestní oznámení by mu přinejmenším umožnilo si vytvořit představu o hospodárnosti zakázky. S ohledem na samotný obsah trestního oznámení však podle jeho názoru nebyl k tak rozsáhlé anonymizaci informací důvod. Kdyby správní orgány zvolily postup, jenž má stěžovatel za postup korektní, poskytnuté trestní oznámení by mu umožnilo si vytvořit představu i o tvrzené politické motivaci zakázky. Stěžovatel odmítá i názor městského soudu, že faktura a vyúčtování rozpisu prací souvisejících s přípravou trestního oznámení a objednávkou na vypracování trestního oznámení, které mu správní orgány poskytly, z hlediska obsažených informací nahradily anonymizované trestní oznámení, jehož poskytnutí městský soud nepovažoval za účelné.

[11] Žalovaný navrhuje kasační stížnost zamítnout. Postupně se vyjadřuje ke všem třem námitkám stěžovatele. Za prvé, správní orgány i městský soud dostatečně vysvětlily, že trestní oznámení souviselo s probíhajícím trestním řízením. Z okolností případu pak vyplývá, že předmětné trestní řízení se v čase podání žádosti o informace nacházelo buď v přípravné fázi (kdy je podle rozsudku NSS ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 As 338/2016 - 55, odepření žádosti o informaci související s trestním řízením spíše pravidlem), nebo ve fázi probíhajícího trestního řízení. Trestní oznámení totiž bylo podáno a správní orgány k datu vyřizování žádosti o informace, ani ke dni rozhodnutí nadřízeného orgánu, nebyly vyrozuměny o tom, že trestní řízení bylo odloženo nebo zastaveno. Za druhé, zveřejnění informací z trestního oznámení mohlo ztížit či ohrozit probíhající trestní řízení, a to tím spíše, že trestní oznámení obsahovalo informace a důkazy, které mohou nasvědčovat tomu,

že byl spáchán trestný čin. Osoba „pachatele“ není v tomto případě známá a již tato skutečnost zakládá možnost zmaření účelu „trestního stíhání“. Žalovaný připomenul argument městského soudu, že dle § 5 odst. 3 InfZ by bylo nutné poskytnuté trestní oznámení zveřejnit způsobem umožňující dálkový přístup, což žalovaný – stejně jako městský soud – považuje za rizikové. Za třetí, ze strany povinného subjektu bylo stěžovateli z velké části vyhověno, když mu byla poskytnuta faktura a vyúčtování rozpisu prací souvisejících s přípravou trestního oznámení a objednávkou na jeho vypracování. V době podání žádosti o informace stěžovatel navíc nesdělil důvod ani kontext své žádosti, a proto by správní orgány ani nemohly dospět k závěru, že by snad stěžovatel měl o trestní oznámení, v jeho drtivé většině anonymizované, zájem. Žalovaný ve svém vyjádření také uvádí, že mu není známo, jakým způsobem si stěžovatel text samotného trestního oznámení nyní opatřil. Podle vyjádření žalovaného mu jej správní orgány neposkytly.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost je přípustná. Byla podána osobou oprávněnou, ve lhůtě dle § 106 odst. 2 s. ř. s. Napadený rozsudek proto přezkoumal v rozsahu a z důvodů vymezených stěžovatelem v kasační stížnosti. Přihlížel při tom k případným vadám, které je povinen zkoumat z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Základem řešeného sporu je otázka, zda správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, když stěžovateli odmítly poskytnout text trestního oznámení podle zákonné výluky z práva na informace zakotvené v § 11 odst. 4 písm. a) InfZ, a zda při tom respektovaly podmínky omezení tohoto práva stanovené § 12 InfZ.

[15] Právo na informace v českém ústavním pořádku zaručuje čl. 17 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Toto právo lze podle čl. 17 odst. 4 Listiny „omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti.“ Rozsah omezení základních práv a svobod je přitom třeba vykládat restriktivně (nálezn Ústavního soudu ze dne 30. 3. 2010, Pl. ÚS 2/10). Z tohoto důvodu je nutné úzce vykládat i výluky z poskytování informací (rozsudek NSS ze dne 16. 5. 2007, č. j. 3 Ads 33/2005 - 56; rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2023, č. j. 8 As 156/2021 - 26).

[16] Povinnost poskytovat informace podle čl. 17 odst. 5 Listiny provádí především InfZ. Podle § 11 odst. 4 písm. a) InfZ povinné subjekty „neposkytnou“ informace o „probíhajícím trestním řízení, nebo týkající se trestního řízení, pokud by její poskytnutí ohrozilo či zmařilo účel trestního řízení, zejména zajištění práva na spravedlivý proces.“ Toto ustanovení je třeba vykládat ve světle § 8a odst. 1 a 2 trestního řádu (rozsudek NSS ze dne 1. 12. 2010, č. j. 1 As 44/2010 - 103). Podle NSS je omezení práva na informace podle § 11 odst. 4 písm. a) konformní s podmínkami omezení práva na informace stanovenými čl. 17 odst. 4 Listiny (rozsudek ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 As 97/2009 - 119).

[17] První kasační námitkou stěžovatel napadá závěr městského soudu, že v okamžiku podání žádosti o informace ve věci probíhalo trestní řízení (prověřování). Takový závěr podle stěžovatele nemá oporu ve správním spisu, a proto bylo namístež trestní oznámení poskytnout. Tuto kasační námitku NSS neshledal důvodnou.

pokračování

[18] Ačkoliv je trestní řízení v zásadě neveřejné, časový aspekt podání žádosti o informace vztahující se k trestnímu řízení hraje při rozhodování správního orgánu, zda informaci poskytnout, či odepřít, zásadní roli. Jak NSS již dříve osvětlil, „[p]odstatný je v dané věci obsah a okamžik doručení žádosti o informaci. Po obdržení žádosti o informaci povinný subjekt nejprve posoudí, zda v konkrétním čase probíhá trestní řízení ohledně informace, která je požadována. O ukončených trestních řízeních informaci poskytne. Jedná-li se o informaci o probíhajícím trestním řízení, povinný subjekt uváží, zda by poskytnutím informace mohl být zmařen předmět a účel trestního řízení, tedy zpochybněna role státu při zjišťování trestných činů, odhalování, stíhání a odsuzování pachatelů trestných činů či obecně při upevňování zákonnosti.“ (rozsudek ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 As 97/2009 - 119).

[19] Dle NSS pak „nelze poskytovat informace, které mají vztah k probíhajícímu trestnímu řízení a jejichž poskytnutí by mohlo jeho účel zmařit či ohrozit.“ (rozsudek ze dne 14. 9. 2009, č. j. 6 As 18/2009 - 63) „Jedině z tohoto důvodu je ospravedlnitelné veřejnosti požadované informace nezpřístupnit. Pokud nemůže být poskytnutím informace cíl trestního řízení zmařen nebo ohrožen, povinný subjekt informaci poskytne, neboť neexistuje důvod jejího dalšího utajení.“ (rozsudek ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 As 97/2009 - 119).

[20] Z ustálené judikatury NSS však rovněž vyplývá, že pokud jde o přípravnou fázi trestního řízení, je namístě zvolit „přísnější“ interpretaci výluky z práva na informace podle § 11 odst. 4 písm. a) InfZ. NSS v nedávném (kárném) rozhodnutí opět podtrhl, že výjimkou ze zásadní informační otevřenosti orgánů veřejné moci jsou „prvotní fáze trestního řízení, zejména prověřování (postup orgánů činných v trestním řízení před zahájením trestního stíhání), kdy je odepření poskytnutí informace spíše pravidlem.“ (rozhodnutí ze dne 12. 6. 2023, č. j. 11 Kss 6/2022 - 109, odst. 93; obdobně např. dřívější rozsudek ze dne 1. 12. 2010, č. j. 1 As 44/2010 - 103 nebo rozsudek ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 As 338/2016 - 55). Ačkoliv se z hlediska InfZ stále jedná o výjimku, účelem informačního embarga vztahujícího se k prvotním fázím trestního řízení jsou dva významné veřejné zájmy vyplývající z trestního řádu: „[v] této fázi má přednost veřejný zájem na objasnění trestné činnosti na straně jedné a na respektování ústavní garance presumpce neviny na straně druhé, jak je výslovně v trestním řádu zdůrazněno.“ (rozhodnutí NSS ze dne 12. 6. 2023, č. j. 11 Kss 6/2022 - 109, odst. 94).

[21] Otázkou tedy je, zda v době podání žádosti o informace již ve věci probíhalo trestní řízení (resp. jeho přípravná fáze). Po nahlédnutí do správního spisu NSS zjistil, že tomu tak nebylo. K zahájení trestního řízení došlo až 3. 9. 2020, zatímco žádost o informaci byla podána dne 3. 6. 2020 a prvostupňový orgán o ni rozhodl dne 9. 6. 2020. To však na věcné správnosti závěrů městského soudu nic nemění.

[22] Za prvé, samotný text § 11 odst. 4 písm. a) InfZ není omezen na „probíhající trestní řízení“, ale vylučuje i informace „týkající se trestního řízení“. Dané ustanovení se tak vztahuje nejen na informace o probíhajícím trestním řízení, ale i na informace týkající se trestního řízení, a to za předpokladu, že tyto informace jsou způsobilé ohrozit či zmařit účel trestního řízení. Ustanovení § 11 odst. 4 písm. a) tak postihuje širší okruh skutečností, než tvrdí stěžovatel a vztahuje se i na právě řešený případ.

[23] Za druhé, jak vyplývá ze správního spisu, v době podání žádosti o informace povinný subjekt doposud nebyl vyrozuměn o tom, jak bylo s trestním oznámením naloženo,

tedy zda bylo na jeho základě zahájeno trestní řízení, popřípadě v jaké fázi se trestní řízení nachází. Dospěl proto ke korektnímu závěru, že se řízení nachází ve fázi prvotního (před-procesního) prověřování. Zásadu neveřejnosti přípravné fáze trestního řízení tak vztáhl i na podání v něm učiněná a trestní oznámení neposkytl. To je zcela v souladu s citovanou judikaturou NSS (mj. rozsudek ze dne 14. 9. 2009, č. j. 6 As 18/2009 - 63).

[24] Rozhodnutí povinného subjektu žádost o informaci v rozsahu samotného trestního oznámení odmítnout tak bylo v souladu se smyslem a účelem InfZ. Pokud se totiž informace z přípravné fáze trestního řízení zásadně neposkytují, poskytovat informace o (potenciálním) trestním řízení, jehož přípravná fáze ještě ani nemusela být dosud zahájena, by se rovněž, či spíše dokonce *a fortiori*, přičilo účelu trestního řízení, který ustanovení § 11 odst. 4 písm. a) InfZ chrání. Jsou-li informace z přípravné fáze trestního řízení neveřejné, tím spíše musí být neveřejné i takové informace, které se do této procesní fáze trestního řízení ještě ani nedostaly, přičemž již mohly být předmětem předprocesního policejního šetření (např. ve smyslu § 69 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů). Výše uvedené pochopitelně platí beze zbytku pouze za předpokladu, kdy nedochází k nepřiměřeným prodlevám v činnosti dotčených orgánů, kdy by mohlo být právo na přístup k informacím vnímáno jako vhodný prostředek nepřímé kontroly (ne)činnosti dotčených orgánů. O podobnou situaci se však v projednávané věci nejedná.

[25] K první kasační námitce stěžovatele je závěrem vhodné dodat, že poskytování informací o skončených trestních řízeních zákon ani judikatura neomezuje. Jak již NSS dříve osvětlil, výluka podle § 11 odst. 4 písm. a) InfZ „je *toliko dočasného charakteru*.“ (rozsudek ze dne 14. 9. 2009, č. j. 6 As 18/2009 - 63). Ze správního spisu vyplývá, že orgány činné v trestním řízení trestní věc odložily dne 3. 2. 2021. Stěžovateli tak nic nebránilo si o poskytnutí trestního oznámení požádat znovu.

[26] Podle druhé kasační námitky stěžovatele orgány ani městský soud řádně neodůvodnily, jak by poskytnutí trestního oznámení mohlo zmařit předmět a účel trestního řízení. Ani tato námitka však není důvodná.

[27] Jak již bylo uvedeno, při zvažování věcného aspektu žádosti o poskytnutí informace z probíhajícího trestního řízení povinný subjekt vždy *uváží*, zda by poskytnutím informace mohl být zmařen účel trestního řízení (rozsudek NSS ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 As 97/2009 - 119; obdobně např. rozsudek NSS ze dne 1. 12. 2010, č. j. 1 As 44/2010 - 103; rozsudek NSS ze dne 5. 6. 2019, č. j. 3 As 101/2019 - 18). Zároveň je však třeba zdůraznit, že není úlohou správních orgánů posuzovat každou jednotlivou informaci obsaženou v trestním oznámení a vyhodnocovat, zda je na místě ji poskytnout, či nikoliv. Posouzení důvodnosti a rovněž relevance trestního oznámení je úlohou orgánů činných v trestním řízení. Od správních orgánů nelze rozumně požadovat, aby s černým fixem v ruce procházely jednotlivé informace obsažené v trestním oznámení, a v rovině čistých hypotéz spekulovaly, zda tento či onen odstavec by mohl či nemohl zmařit účel trestního stíhání. To jim nepřísluší.

[28] Správní orgány proto v rámci mantinelů svého správního uvážení pouze hodnotily, zda by poskytnutím trestního oznámení jako celku mohl být zmařen předmět a účel (možného) trestního řízení. Informace v trestním oznámení uvedené posoudily jako způsobilé ohrozit či zmařit předmět a účel trestního řízení, a proto trestní oznámení

pokračování

neposkytly. Tyto závěry správních orgánů následně potvrdil i městský soud, když zamítl žalobu proti napadenému rozhodnutí. Ze správního spisu také vyplývá, že prvostupňové rozhodnutí i napadené rozhodnutí se zabývaly aplikací § 11 odst. 4 písm. a) InfZ a reflektovaly přitom relevantní judikaturu.

[29] Městský soud zároveň korektně doplnil, že informace poskytnuté na žádost musí být podle § 5 odst. 3 InfZ následně zveřejněny způsobem umožňující dálkový přístup. NSS tak souhlasí s hodnocením městského soudu, že obzvláště u informací týkajících se přípravné fáze trestního řízení před zahájením samotného trestního stíhání je obezřetný přístup povinných subjektů při vyřizování žádostí namístě. Sdělením informace by povinný subjekt ztratil kontrolu nad dalším pohybem informace, což by mohlo ohrozit předmět a účel trestního řízení. Jak již bylo osvětleno výše, to samé platí, pokud se jedná o informace, které ještě do trestního řízení ani nevstoupily, přičemž již mohou být předmětem předběžného policejního šetření.

[30] Podle třetí kasační námitky stěžovatele měl povinný subjekt v souladu s § 12 InfZ poskytnout trestní oznámení po anonymizaci údajů, jenž byly způsobilé ohrozit či zmařit předmět a účel (možného) trestního řízení. Žalovaný tak měl stěžovateli poskytnout 8 začerněných stran, na základě jejich spatření by si mohl stěžovatel učinit obraz o hospodárnosti dané zakázky.

[31] Obdobně jako městskému soudu, i NSS uniká racionalita podobné žádosti vůči žalovanému. Stěžovatel navíc nikdy nežádal „začerněné strany“, ale plné znění předmětného trestního oznámení. Konečně, legislativní konstrukce InfZ, který nevyžaduje sdělení účelu či cíle, pro které žadatel od povinného subjektu dané informace žádá, znemožňuje povinnému subjektu provádět podobný typ úvah, které ostatně povinný subjekt z dobrých důvodů ani provádět nemá. Nepřísluší mu zkoumat a hodnotit účel, pro který se žadatel domáhá určité informace, a v jeho světle případně modulovat rozsah informace, která bude poskytnuta, ale pouze, zda ji ze zákona má povinnost poskytnout.

IV. Závěr a náklady řízení

[32] Z uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Proto ji podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[33] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel v řízení úspěch neměl. Nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v řízení o kasační stížnosti nevznikly. Žádný z účastníků tudíž nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. září 2023

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu